

Dumstændigheder som nu. Man kan altsaa i den Henseende noget berolige sig. Man behøver ikke at udstrække Skatten til lidt mere eller lidt mindre Hartkorn, men man kan sige, at den, der har en Indtægt, det være af sit Arbejde eller paa anden Maade, udover en meget lavt sat Grændse, skal betale Skat, og en saadan Bestemmelse har da Loven heller ikke udelukket. Det er let der at sætte Grændsen saa lavt, at man kan komme til at ramme de Fleste. Naar man har sagt, at ved Hartkorns - Skatten bør de fritagelser, der her ere givne for de lave Hartkornssatser, hvis Besiddere ere i Krig, udstrækkes til Alle, der ere i dette Tilfælde, siger jeg, at de snarere aldeles bør bortfalde, thi den Hartkornsbesidder, der er i Krigen, er ikke værre faren end Andre, der ere i Krigen, og hvis Erhverv her hjemme derved lider et Skaar. En Student f. Ex., der kaster Aaringer bort af sit Liv, hvis Studeringer blive afbrudte, og som udsætter sin Sundhed og maaskee vender tilbage med ødelagt Helbred, er langt værre faren end den Hartkornseier, der kommer tilbage og finder sin Stilling i nogen væsentlig Grad forandret. Man maa vogte sig for ved et Forslag af den Natur at lade sig berøre af det, man føler, og som saa at sige krænker Een paa Vedkommendes Vegne, thi idet man forsøger at gjøre Ret mod den Ene, gjør man Uret mod den Anden. Er det System rigtigt, som i denne Henseende er fremført, saa er vor Bærnepligtslov urigtig, thi saa skulde den gjøre Undtagelser. Men den har ingen Undtagelser gjort, og nu kan man ikke gennem en Beskatningslov indføre de Undtagelser, som Bærnepligtsloven har undladt at gjøre. Dette vilde være at gaae den modfatte Bei af den, man skulde gaae. Jeg beder lægge Mærke til, at Ingen mere end jeg i denne Forsamling har for Aaringer tilbage sagt: „Lad os ikke komme til at forsøge Hartkornsskatten, lad os faae et Apparat til en Indtægtskat,“ men jeg har mødt saa stærk Modstand i saa Henseende, at mit Forslag ikke har kunnet gaae igjennem. Naar jeg nu siger: „Lad os vogte os for i denne Lov at prøve paa at flyde fra os dette sikkre Beskatningsmiddel, som vi kunne maale i Alenvids“, er det ikke, fordi jeg er kjender det som principstridigt og vrangt; —

jeg betragter det som en stor Feil, at vi ikke ere komne paa et andet Stadium — men jeg mener, at Dieblisset ikke er dertil. Lad os tage en simpel Betragtning: Vi have seet en Indkaldelse, som de Fleste af de Herrer maaskee ville gjøre Fyldest, til den 5te Mars; hvilken Tid have vi da til at gjennemgaae en Indtægtskattelov, som, efter hvad den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) har sagt os, har saa store Vanskeligheder? Hvorledes skulle vi faae den tilbørligt overveiet? Og nu at faae en ny Indtægtskat, slet ordnet, ufuldstændig og urigtig, der ikke hviler paa rigtige og fuldstændige Oplysninger, vil være meget værre end at tage for denne ene Gang dette midlertidige og maaskee uheldigt ubearbejdede Lovarbejde, der maaskee nok rammer forskjelligt. Jeg finder altsaa, at det nu, at ville af med Hartkornsbekskatningen og bringe Krigsskatten ind under en almindelig Indkomsskat — er en urigtig Tanke, der ikke kan fyldestgøre i nogen Retning. Man har spurgt: Er det Forholdstal rigtigt, der er blevet stillet op mellem Kjøbenhavn og de andre Kjøbstæder? Jeg for min Part maa, saavidt jeg kan skjønne, erkjende, at det er saa rigtigt og saa nøiagtigt, som man nogenlunde kan komme til det. Om Kjøbenhavn i Forhold til de andre Kjøbstæder maaskee betaler lidt formeget, skal jeg ikke kunne sige; men at de mindre Kjøbstæder ikke betale formeget af Summen, er jeg overbevist om; at der er fremkommet Udtalelser i den Retning, hidrører fra den ganske simple Ting, at vi her i Landet i en lang Række af Aar have været vante til i Alt, hvad der kaldes Beskatning, at kjæle for vore smaa Kjøbstæder; der er intet saa forskjælet i Verden, som vore smaa Kjøbstæder (Fischer: Kjøbenhavn). Ja, Kjøbenhavn er ogsaa forskjælet, men paa en ganske anden Maade; den er ikke saa meget forskjælet med Hensyn til Skatter, som det Offentlige paa mange andre Maader har kajo-leret den, det laver Politiværelser for den, det laver Politibetjente for den, det giver den formeget til at lave Politi for til at bevogte Voldene for. Det er det Fordærligste ved det Kjøbenhavnske Væsen, det personlige Væsen, at Ministrene ikke have Mod til at sætte dem